

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzy siódm piecz ... ” „Ale cie przyst pili do góry Syon i do miasta Boga ywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, aby cie nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz porusz nie tylko ziemi , ale i niebem (...) Przetozprzyjmuj c Królestwo nie chwiej ce si , miejmy lask , przez któr s u my przyjemnie Bogu z boja ni i uczciwo ci . ” „ ... Chrystus przyszed szy Najwy szy Kap an (...) Przez wi ksy i doskonalszy przybytek, (...) Znalaz szy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; yd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i

Zwiastun Chrystusowej Epifanii

SUPLEMENT DE LA VERITE PRESENTE ET HERAUT DE L'EPIPHANIE DE CHRIST

Bimestriel

MARZEC – MARS 1955

Denain (nord)

Nr. 159

TRĄBY I MARSZE WIEKU EWANGELII

4 ks. Moj. 10 /ciąg dalszy/

(32) Trzecim pokoleniem w obozie Judy był Zabulon (zamieszkanie), którego księciem był Eljab (mój Bóg jest ojcem), syn Helona (silny). To pokolenie przedstawia sektę zwaną sektą Adwentystów. Członkiem Małego Stadka, który rozpoczął ten ruch przemieniony potem w sektę - w Kościół Adwentystów był William Miller, który w r. 1829 zaczął głosić, że chronologia dowodzi bliskości wtórego przyjścia Chrystusa i nadejścia Królestwa Bożego dla obalenia zła i ustanowienia sprawiedliwości. Ta doktryna również podkreślała ideę mocy Bożej jako centralnej we wtórym przyjściu Chrystusa i Królestwie. W ten sposób William Miller zatrąbił na alarm na swojej symbolicznej trąbie i w dalszym ciągu czynił to przez lat 20. On toczył ciągły spór ze zwolennikami nauki o po-Tysiącletnim przyjściu naszego Pana, co dowodzi, że trąbienie jego było trąbieniem alarmowym, choć oczywiście on także w pewnych odpowiednich okolicznościach trąbił także nie-alarmowo nauczając konstruktywnie o doktrynalnych i etycznych stronach swej doktryny. Specjalnym towarzyszem brata Millera był brat Wolf, członek Małego Stadka, oni obaj stanowili dwóch towarzyszy wysłanych naprzód. Brat Miller był członkiem gwiazdy, a brat Wolf jego specjalnym nie-gwiezdnym pomocnikiem. Inni kapłani do nich się przyłączyli, rozgłaszając poselstwo o Chronologii wskazującej na Wtóre przyjście Chrystusa i Królestwo. Rezultatem tego był bardzo żywy ruch Maluczkiego Stadka. Wkrótce jednak wodzowie z utratników koron Jozue Hines, Jakub i Ellen

White, Uriah Smith, Miles Grant itd. przyłączyli się do nich i zaczęli, po zawodzie, r. 1844, zamieniać ten ruch w sektę, z czego ostatecznie powstał Kościół Adwentystów. Więcej szczegółów o tym w rozdziale IV. Ci przywódcy bez koron byli pozaobrazowym Eliabem. Ich sekciarskie kładzenie silnego nacisku na chronologię jako wskazującą na bliskość wtórego przyjścia Jezusa i Królestwa podawana w ich pozaobrazowej czaszy, misie i łyżce sprawiło, że pozaobrazowy Zabulon wyruszył w podróż (w 16). W tym sekciarskim kładzeniu nacisku podkreślali oni użytek z doktryny, w czaszy, misie i łyżce, która stała się szafarską nauką kościoła Adwentystów. Czyniąc to, oni wyruszyli jako awangarda pozaobrazowego Zabulona. Te nie spłodzone z ducha osoby, które zostały pociągnięte przez wodzów bez koron, przyłączyły się do sekty, używając tej szafarskiej nauki w sposób sporny, naprawiający, doktrynalny i etyczny, postępując pod tymi czterema względami naprzód wśród sporów, tworzyły resztę pozaobrazowego Zabulona i przez te swoje działalności rozpoczęły wędrówkę pozaobrazowego Zabulona. Przez trzymanie się tej doktryny z punktu zbijania, naprawy, doktryny i etyki posunęli się naprzód i obronili moc Bożą, jako łączącą się z chronologicznie wskazywanym Królestwem.

(33) Wiersz 17 wskazuje, że Gersonici i Meraryci podróżowali pomiędzy obozem Judy i obozem Rubena. Nie jest to przypadkowe, lecz ustanowione przez Boga. Możemy się o tym przekonać gdy rozważymy z jednej strony, że obozy pomiędzy którymi wędrowali wyobrażały: obóz Judy - moc Bożą działającą, a obóz Rubena

mądrość Bożą działającą; i z drugiej strony, że praca Gersonitów przedstawiała usprawiedliwione z wiary przywołanie grzeszników do usprawiedliwienia oraz usprawiedliwionych do poświęcenia a praca Merarytów wyobrażała pracę wydawców, nakładców, itd. przygotowujących pod prasę, drukujących i rozpowszechniających Biblię, kolporterów i usprawiedliwionych właścicieli księgarni, urzędników mających do czynienia z Biblią literaturą, usprawiedliwionych pisarzy i drukarzy literatury religijnej jako pozaobrazowych Merarytów.

Widzieliśmy bowiem w rozdziale III, że takie były prace tych dwóch grup usprawiedliwionych pracowników. Zgodnie z tym, wysiłki w kierunku ewangelizacji czynione przez usprawiedliwionych zarówno przez słowo żywe jak i pisane, jak również przez wspomaganie tego przez usprawiedliwionych wierzących jest pozafigurą Libnickich Gersonitów niosących swoją część przybytku; wysiłki zaś usprawiedliwionych wierzących by skłonić usprawiedliwionych do poświęcenia są pozafigurą Semeickich Gersonitów niosących swoją część przybytku. Czyniąc to dbali oni o dwie części pracy Ewangelicznej: usprawiedliwienie i poświęcenie. To ich służenie w pracy usprawiedliwienia sprawiało, że głosili najważniejsze powierzchowne części ludzkiego zbawienia skupiające się w Jezusie; z konieczności więc podkreślali Jego ukrzyżowanie, moc i mądrość Bożą (1 Kor. 1:23, 24). Ze względu na to co ich praca wyobrażała, Libniccy Gersonici podróżowali, będąc w miejscu im logicznie przynależnym - pomiędzy obozami Judy i Rubena. Semeiccy Gersonici zaś, którzy podkreślali poświęcenie i starali się w ten sposób pomóc usprawiedliwionym do poświęcenia, głosili przede wszystkim powierzchowne strony wysokiego powołania. Spełniali oni w ten sposób swoją rolę ucząc o Chrystusie (Głowie i Ciele) Ukrzyżowanym, choć nie byli tego świadomi, jako o Kościele biorącym udział wraz z naszym Panem w ukrzyżowaniu. I tak przedstawiali oni Kościół jako będący z Jezusem Chrystusem ukrzyżowanym, mocą i mądrością Boga (1 Kor. 1:23, 24). Zgodnie z tym, co ich praca wyobrażała Semeiccy Gersonici wędrowali w miejscu im logicznie przynależnym - pomiędzy obozami Judy i Rubena.

(34) Przy dalszym badaniu przekonamy się że Meraryci podróżując pomiędzy dwoma obozami, również znajdowali się w odpowiednim miejscu. Pozaobrazowi Meraryci byli to literaccy

pośrednicy dla ustalenia literackich kontaktów pomiędzy pozaobrazowymi Gersonitami i Kaatyrami oraz ludem, Lewitami i Kapłanami. Oni więc w swej służbie nie posługiwali się mową jak Gersonici (kazania i nauki za pomocą żywego słowa) lub jak Kaatyrowie (wykładanie i pouczanie za pomocą żywego słowa). Ich zadaniem i służbą było publikowanie dzieł pozaobrazowych Gersonitów o pokucie, wierze, usprawiedliwieniu i poświęceniu oraz dzieł pozaobrazowych Kaatyrow, będących pomocą do studiowania Biblii o charakterze lingwistycznym, egzegetycznym (wykładowym), historycznym i systematycznym oraz zadaniem ich było drukowanie i rozpowszechnianie tych wszystkich dzieł pomiędzy pozaobrazowym obozem Lewitów i Kapłanów. Z tego co było pokazane w poprzednim paragrafie, że Gersonici wędrowali w przynależnym im logicznie miejscu pomiędzy obozami Judy i Rubena dla typowych celów wynika, że cokolwiek czynili pozaobrazowi Meraryci, by pomóc pozaobrazowym Gersonitom w ich pracy przez publikację oraz rozpowszechnianie ich dzieł, posuwało to naprzód Boże sprawy po linii Bożej mocy i mądrości. Cokolwiek oni czynili, pomagając pozaobrazowym Kaatyrom w ich pracach literackich w służbie Bożej mądrości i mocy, było także z ich strony służbą wobec Bożej mądrości i mocy. Widzimy więc że gdy rozkazano Gersonitom i Merarytom podróżować we figurze pomiędzy obozami Judy i Rubena, znajdowali się oni we właściwym miejscu i zgodnie z pozafigurą. Złożenie tych części przybytku które nieśli Gersonici przedstawia przygotowawczą pracę, którą będą wykonywać pozaobrazowi Gersonici celem przyczynienia się do postępu w wiedzy, łasce i służbie jako odnoszące się do pozaobrazowej podróży. Przykładem tego jest, gdy pozaobrazowi Libniccy przygotowują swoje ewangelizujące kampanie, odpowiednie kazania i pisma oraz gdy pozaobrazowi Semeici przygotowują swoje kampanie, kazania i pisma, by prowadzić usprawiedliwionych do poświęcenia. Przykładem tego jest, gdy pozaobrazowi Mahelicy z Merarytów przygotowują swoje materiały i plany dla publikowania Biblii i innych dzieł religijnych, magazynów i traktatów oraz gdy pozaobrazowy Muzy z Merarytów przygotowuje do druku i rozpowszechniania Biblii i innych religijnych dzieł magazynów i traktatów. Niesienie przez te dwie grupy

Lewitów przybytku (w.17) wyobraża odpowiednie służby pozaobrazowych Gersonitów w pomnażaniu pracy usprawiedliwienia i poświęcenia oraz pozaobrazowych Merarytów w wydawaniu, publikowaniu i rozpowszechnianiu Biblii i innych dzieł chrześcijańskich. Wyruszenie zaś Gersonitów i Merarytów (w 17) wyobraża rozpoczęcie przez ich pozafigury owych służb. Postęp pierwszych jest postępowaniem tych drugich, a przybycie pierwszych do Faran jest dojściem Lewitów do warunków Królestwa w Epifanii.

(35) Wiersz 18 wprowadza podróżowanie drugiego obozu - obozu Rubena (oto syn). Jak już powiedzieliśmy, sztandar tego obozu miał wyhaftowaną postać orła. Wykazaliśmy już, że postać ta wyobraża mądrość Bożą. Również wykazaliśmy, że mądrość jest myślą centralną w szafarskich doktrynach trzech wyznań przedstawionych przez trzy pokolenia w obozie na południe od namiotu zgromadzenia. Zgodnie z wyjątkiem w 4 ks. Moj. 2:2, wykazującym iż ponadto, że każdy obóz miał jedną chorągiew, która nie była oznaką pokolenia stojącego na czele odnośnego obozu ale każdy z dwunastu pokoleń posiadał swój znak. Te to właśnie dwanaście znaków domów ojców ich reprezentowały dwanaście pokoleń podobnie jak dwanaście drogich kamieni w napisie arcykapłana przedstawiały one to samo co tych dwanaście klejnotów a mianowicie dwanaście najważniejszych cnot charakteru chrześcijańskiego odpowiadających dwunastu drogim kamieniom w fundamentach murów Nowej Jerozolimy (Obj. 21:19, 21) oraz dwunastu owocom drzewa żywota (Obj. 22:2). Zgodnie z tym, Ruben było to pierwsze pokolenie obozu na południe od namiotu zgromadzenia i jako takie przedstawiało Grecko-Katolicki Kościół. Doktryna szafarska tego Kościoła jest następująca: Chrystus był specjalnym przedstawicielem Boga we wszystkich Swych twórczych objawieniowych i opatrnościowych dziełach w Swej przed-ludzkiej naturze, w swym dziele odkupienia w ludzkiej naturze i w swych dziełach pouczenia usprawiedliwienia, poświęcenia i wyzwolenia względem kościoła i świata oraz w dziełach Namiestnictwa Jego po-ludzkiej naturze poprzez cały wszechświat i po nieskończone czasy. Taka bowiem była niewątpliwie nauka o kierownictwie Grecko-Katolickiego Kościoła.

(36) Członkiem Małego Stadka, który rozpoczął ruch Małego Stadka o Chrystusie i

Jego urządzie przed-ludzkim, ludzkim i po-ludzkim był Apostoł Jan, który przedstawił tę doktrynę, przeciwstawiając się Gnostycyzmowi typu popieranego przez Ceryntusa. Według Polikarpa, Jan przypadkowo spotkawszy Ceryntusa w publicznej łaźni szybko wybiegł z budynku, lękając się by się on nie zawałił na głowę heretyka. Święty Jan w swojej Ewangelii, listach i Objawieniu mówi o przed-ludzkim, ludzkim i po-ludzkiem urządzie Chrystusa. Myślą bowiem jego jest, że Logos Syn Boży pierwotny był Jego aktywnym wykonawcą w dziele stworzenia, objawienia i opatrności zanim się stał istotą ludzką, że stał się On człowiekiem, by być wykonawcą Bożym w dziele odkupienia i stał się Boskim w Swym zmartwychwstaniu by działać jako Boży wykonawca w nauczaniu, usprawiedliwianiu, uświęceniu i wyzwoleniu dla Kościoła i świata i jako Namiestnik Boga w rządzeniu całym wszechświatem. Będąc Apostołem, a także członkiem Smyrneńskiej gwiazdy, święty Jan nie miał specjalnego towarzysza, pomocnika (nie będąc jednym z pozaobrazowych 70 - ciu nauczycieli żyjących w okresie między Żniwami) jakiego mieli inni członkowie gwiazdy pomiędzy dwoma Żniwami.

Polikarp jednak, umarł albo w r. 155 albo 166 po Cnr., jako pierwszy z 70 pomiędzy dwoma Żniwami i jako członek gwiazdy z pierwszej pary z tych 70 (gdyż drugim był Polikrates z Efezu) przyłączył się po śmierci Jana w rozgłaszaniu tego poselstwa jak również w rozgłaszaniu właściwej daty Wieczerzy Pańskiej. Inni bracia - kapłani - podjęli to poselstwo Chrystusowej służby, rozgłaszając je. Tak więc, synowie pozaobrazowego Aarona (w. 8) jak było przedstawione, otrąbili to poselstwo na swych symbolicznych trąbach. W ten też sposób ruch Maluczkiego Stadka rozwijał się po linii tej doktryny. Niebawem jednak przywódcy z utratników koron ukazali się na scenie, którzy, chociaż zniekształcili w ohydny sposób naukę o Chrystusa przed-ludzkiej, ludzkiej i po-ludzkiej osobie przez wprowadzenie trynitarianizmu i nauki Bóg-człowiek, jednak trzymali się nauki o Jego przed-ludzkiej, ludzkiej i po-ludzkiej urzędowej pracy jako specjalnego przedstawiciela Boga w dziele stworzenia, objawienia, opatrności, odkupienia nauki, usprawiedliwienia, uświęcenia, uwolnienia i władzy nad wszechświatem. Tymi przywódcami bez korony byli następujący: Orygenes (225 po Chr.) Dionizjusz z Rzymu (260 po Chr.), Atanazjusz (320 po Chr.), Bazyli (350 po Chr.), Grzegorz z Nazjansu (370 po Chr.), Grzegorz z Nysy

(380 po Chr.). Ich działalność sprawiła, że ruch Maluczkiego Stadka, który rozpoczął Jan, zamienił się w sektę - w Kościół Grecko-Katolicki. Ofiarowanie przez nich czaszy, misy i łyżki rozpoczęło pozaobrazową wędrówkę Rubena i jego książęcia. Przyciągnęli oni wielkie liczby do siebie jako członków pozaobrazowego Rubena, którzy połączyli się w podróży tego pozaobrazowego pokolenia wchodząc chętnie w tak zwane Chrystologiczne spory i stosując naukę szafarską Grecko-katolickiego Kościoła doktrynalnie, argumentatywnie, poprawczo i etycznie. Prowadzili oni walkę ofensywną i defensywną dla tej doktryny, a również rozpowszechniali ją w sposób konstruktywny pod względem doktrynalnym i etycznym i w ten sposób przyczyniali się do postępu różnych zarysów mądrości Bożej. Czyniąc to, maszerowali oni za swymi przywódcami Elisurem (mój Bóg jest skałą), synem Sedeura (szerzący światło). Rezultatem tego był ich postęp i obrona Bożej mądrości. Bliższe szczegóły na ten temat można znaleźć w roz. V..

(37) Wiersz 19 zwraca naszą uwagę na wędrówkę pokolenia Symeon („uczeń”), które było drugim pokoleniem obozu Rubena czyli drugiego obozu. Księciem Symeona był Selumijel („pokój Boży”) syn Surysadda („moją skałą jest wszechmocny”). Na podstawie przedstawienia tego tematu w rozdziale V rozumiemy, iż pokolenie Symeon jest figurą na Kościół Rzymsko-Katolicki. Podobnie jak podróże wszystkich innych pozafiguralnych pokoleń podróży pozaobrazowego Symeona była poprzedzona trąbieniem na alarm przez Kapłanów (w.8) na trąbach symbolicznych. Członkiem Maluczkiego Stadka, który rozpoczął trąbienie był Ireneusz, uczeń Polikarpa. Ogłoszenie tego alarmu było spowodowane przez gnostycyzm, który zarówno wewnątrz Kościoła jak i poza nim starał się zniszczyć Prawdę i Kościół, unicestwiając je zupełnie przez sekciarstwo. Ich twierdzeniu, że ich nowa doktryna była właściwą nauką Kościoła, przeciwstawił Ireneusz myśl, że tylko to, co jest powszechną wiarą wszystkich chrześcijan od czasu Apostołów może być Prawdą i że ten jest tylko prawdziwy Kościół, który utrzymał tę wiarę nieskażoną od czasów apostoelskich. Nauka jego wtedy wypowiedziana, w czasie tak bliskim jeszcze za dni Apostołów była niewątpliwie prawdziwa. Nie może ona być jednak słuszna obecnie, ponieważ przez długie

stulecia prawdziwa wiara została w dużym stopniu stracona niemal przez wszystkich, a na jej miejsce wiele zniekształceń zostało przyjętych przez wszystkich chrześcijan. Stąd wynika, że trzymanie się prawdy z czasów Ireneusza byłoby błędne obecnie. W tych warunkach Ireneusz, który był członkiem gwiazdy, ogłosił następującą prawdę: tylko jedyny Kościół Boży jest strażnikiem i wykładowcą Prawdy zbawienia. Prawda ta była poselstwem trąbionym na alarm. Tertulian z Kartaginy w Afryce stał się jego specjalnym towarzyszem i pomocnikiem lecz nie członkiem gwiazdy. Do nich dołączyło się wielu kapłanów, którzy trąbili na alarm na swych pozafiguralnych trąbach. W rezultacie rozwinął się poważny ruch Maluczkiego Stadka, którego hasłem się stało: „Jest tylko jeden Kościół Boży, który jest strażnikiem i wykładowcą Prawdy”. Niebawem wodzowie, z utratników koron, poczynając od r.251 po Chr. od osoby Cypriana z Kartaginy w Afryce, ucznia Tertuliana, przekształcili ten ruch w sektę. Dalszymi szermierzami w tym kierunku byli liczni papieże, poczynając od Korneliusza (251) a kończąc w osobach Grzegorza Wielkiego (590), Damazusa (360), Innocentego (402) i Leona Wielkiego (440). Jeszcze więcej wpływowymi byli Ambroży, Augustyn i Hieronim, którzy wraz z Grzegorzem Wielkim stanowili czterech Ojców Kościoła: Rzymsko-Katolickiego. Najważniejszymi z nich wszystkich byli Cyprian i Augustyn, ten drugi szczególnie jeśli chodzi o przemienienie ruchu Maluczkiego Stadka, głoszącego że Kościół jest jedynym strażnikiem i wykładowcą Prawdy. Wszyscy ci przywódcy z utratników ofiarowali swoją czaszę misę i łyżkę, byli pozaobrazem Selumijela, syna Surysadda wyruszającego w wędrówkę z wiersza 19. Do nich przyłączała się wciąż wzrastająca liczba zwolenników, członków Kościoła Rzymsko-Katolickiego, którzy walcząc kontrowersyjnie wzrastali w wiedzy, łasce i służbie, gdy dyskutowali ten temat doktrynalnie, zbijająco, naprawiająco i etycznie. Czyniąc tak, wypełniali swą rolę w wędrówce wiersza 19. -Pełniali oni omyłkę utrzymując, że Kościół Rzymsko-Katolicki jest jedynym prawdziwym Kościołem. Szczegóły na ten temat w rozdziale V. Trzymając się tej nauki Symeon postępował naprzód i obronił Boską mądrość w związku z tą doktryną.

(38) Wiersz 20 podaje o wędrówce pokolenia Gad, które było trzecim pokoleniem w obozie Rubena, znajdując się na południe od na-

miotu zgromadzenia pod wodzą księcia Elijazafa, syna Duela. Gad oznacza kompanie, Elijazaf - mój Bóg dodaje, Duel - uznanie potęgi. Gad jest figurą na Kościół Episkopalny, czyli Anglikański; Elijazaf zaś przedstawia takich jego wodzów z utratników koron jak: Elżbietę, Parkera, Grindal'a, Whitgift'a, Hooker'a, Taylor'a, Barrow'a, Laud'a itd. Członkiem Maluczkiego Stadka, który rozpoczął ten ruch około r. 1533 zniekształcony potem w Kościół Anglikański był Tomasz Cranmer, który będąc w sporze z papieżem zatrąbił on w trąby alarmowe, że Jezus i Kościół podczas gdy w ciele w sprawach świeckich są podlegli z Bożego nakazu władzom cywilnym. Ta zasada biblijna nie daje państwu władzy nad Chrystusem w Jego duchowych prawach, obowiązkach i posiadaniu, ani władzy rządu Kościołem jako instytucją, lecz czyni jego członków w sprawach świeckich, jeśli chodzi o ich osoby, podległymi cywilnej władzy. Do Cranmera, który był członkiem gwiazdy, bardzo prędko przyłączył się w tym ruchu Latimer, jego pomocnik i towarzysz, który jednak nie był członkiem gwiazdy. Również inni Kapłani przyłączyli się do tego trąbienia na alarm i rozpoczął się żywy ruch Maluczkiego Stadka. Ruch ten częściowo został zamieniony w sektę przez członków Maluczkiego Stadka, którzy błędnie wierzyli, że król ma prawo kierować religijnymi i kościelnymi sprawami, bo uczyli oni, że król pod władzą Boga jest Głową Kościoła Anglikańskiego. Całkowite zamienienie tego ruchu w sektę było od początku kierowane przez Elżbietę, Cecil'a i Parker'a, przez ich prace i agitacje w tym kierunku. Po tym inni przywódcy z utratników koron przyłączyli się do tego dzieła przemieniania ruchu w sektę. Wszyscy ci wodzowie bez koron przez ofiarowanie misy, czaszy i łyżki rozpoczęli w pozafigurze Elijazafa, syna Duela wędrówkę (w. 20). Szczegóły tego dotyczące można znaleźć w rozdziale V. Do nich przyłączyło się wielu innych jako członkowie Kościoła Anglikańskiego. Ponieważ wchodzili spory w sposób sekciarski, dlatego są pozaobrazem pokolenia Gad, rozpoczynającego swą wędrówkę według wiersza 20. Postęp pokolenia Gad w tej wędrówce wyobrażał ich wzrastanie w wiedzy, łasce i służbie przez defensywne i ofensywne spory w związku z doktryną szafarską Kościoła Episkopalnego, mówiącą, że w sprawach świeckich Je-

zus i Kościół, jako jednostki są podlegli władzom cywilnym. Poprzez zaś używanie tej doktryny w sposób poprawczy i etyczny postępowali oni naprzód w wiedzy, łasce i służbie zgodnie z ich szafarską doktryną. Czyniąc to, zaś posuwali się naprzód i obronili Boską mądrość w poddaniu Jezusa i Kościoła, jako jednostek władzom świeckim, bo przez to Boska mądrość przejawiała się w rozwijaniu Chrystusa (Głowy i Ciała) przez cierpienia, które po większej części przychodziły na nich z powodu prześladowań państwowych itd. Dyskusja ta dotycząca trzech pokoleń na południe od przybytku (Rubena, Symeona i Gada) ukazuje, jak w pozaobrazie te trzy szafarskie doktryny koncentrują się na klasie Chrystusowej, będącej jasnym wyrazem Mądrości Bożej działającej w Boskim Planie.

(39) Posuwając się dalej w naszym badaniu 4 Moj. 10:11-36, warto pamiętać o tym, że trzydniowy marsz tam opisany wyobraża postęp w Wieku Ewangelii prawdziwego i nominalnego Kościoła od wyjścia jego z Judaizmu aż do Królestwa. W czasie tego marszu pozaobrazowi Kapłani niosący pozaobrazową Arkę prowadzili pochod (w. 33). Najbliżsi do nich z punktu widzenia logicznego nie zaś chronologicznego, byli wodzowie z utratników koron z pozaobrazowego Judy, a potem pozaobrazowy Juda, jako idący za nimi. Z kolei za nimi szli wodzowie utratnicy koron z pozaobrazowego Isaschara a za tymi ich zwolennicy. Następnie szli wodzowie z utratników koron z pozaobrazowego Zabulona, a za nimi postępowali ich zwolennicy - itd., jeden obóz za drugim wyruszał w pozafigurálním marszu w logicznie wyznaczonym podziale i porządku. Przy ruszeniu każdego z obozów pozaobrazowi Kapłani trąbili na alarm na swych trąbach na rozpoczęcie pozaobrazowego marszu obozów (w. 5, 6). Patrząc na to z punktu widzenia chronologii wiemy, że każde pozaobrazowe pokolenie wyruszało nie prędzej, aż odpowiedni ruch Kapłański się rozpoczął, bo w swych przywódcach bez koron zaczynał się on z chwilą ofiarowania przez nich pozafigurальной czaszy, misy i łyżki. Wtedy w każdym wypadku odpowiednie wyznaczenie wyruszało w swą pozaobrazową podróż. A więc marsz z 4 Moj. 10:11-36 jest bardzo wybitnym typem, którego badanie powinno być zarówno pouczające jak i odświeżające. Jesteśmy obecnie pozafiguralnie niemal przy końcu marszu Wieku Ewangelii. Niedługo ostatni Kapłani poniosą pozaobrazową Arkę do miejsca odpocznienia (w. 33) i będzie ona

upatrywała Kapłanów, Lewitów i lud. Zakończeniem Epifanii będzie zakończenie Kapłańskiej części podróży. Wkrótce po tym Lewici zakończą swą wędrówkę, tj. Wielkie Grono i klasa Młodociano Godna. Potem zaś to samo uczyni dwanaście pokoleń. Należy przy tym zauważyć, że Wiekowi Ewangelii przy jego zakończeniu towarzyszyć będzie miniaturowy Wiek Ewangelii i że obraz pokoleniowy Wiek Ewangelii jest przeniesiony na pokolenia Małego Wiek Ewangelii, ponieważ pokolenia na wielką skalę przemina w czasie Armagedonu, a ich miejsce w obrazie będzie zajęte aż do zakończenia obrazu przez małe pokolenia miniaturowego Wiek Ewangelii. Zamienianie się wielkich pokoleń w mniejsze pokolenia nie jest ukazane w tym typie może dlatego, bo ci co zostaną z wielkich pokoleń zamienią się w małe pokolenia w okresie przejściowym. Należy o tym pamiętać, aby właściwie zharmonizować z tym obrazem fakty spełnienia w czasie od Armagedonu i dalej wwyż.

(40) W paragrafie 38 zakończyliśmy sekcję badaną włącznie z wierszem 20. Wiersz 21 opisuje udział w marszu Kaatytów. Należy zauważyć, że maszerowali oni w środku orszaku, bo sześć pokoleń szło przed, sześć zaś za nimi. Można to też inaczej określić: dwa obozy szły przed nimi, dwa zaś za nimi. Ta ich pozycja nie była przypadkowa, raczej była ona specjalnie wyznaczona. To się okaże z tego co następuje: służba Kaatytów polegała na niesieniu okrytych sprzętów i naczyń Świątnicy, to zaś było najświętszą służbą jaką Lewici mogli wykonywać. Aby zaś okazywać zamierzoną pomoc względem Kapłanów, przywódców pokoleń, innych Lewitów oraz ludu, musieli oni zajmować centralną pozycję w orszaku. Również przybytek miał być gotów jeśli chodzi o umieszczenie w nim sprzętów i naczyń w czasie, gdy Kaatytowie przybyli do nowo wzniesionego przybytku („aż ci nadciągnęli”, w. 21) To sprawiło, iż musieli oni maszerować osobno i później niż Meraryci i Gersonici, których pracą było wzniesienie Przybytku i Dziedzińca jak na to wskazują wiersze 17 i 21. Taki więc był powód pozycji w marszu Kaatytów z punktu widzenia Lewitów. Taki też był powód tej pozycji z punktu widzenia Kapłanów. Kapłani byli najważniejszymi przywódcami całego orszaku, na co wskazuje maszerowanie ich na czele całego pochodu. Wodzowie zaś stojący na cze-

le pokoleń należeli do drugiego stopnia wodzów i każdy z nich szedł na czele swego pokolenia. Trzecia grupa wodzów, Kaatytowie, musieli być umieszczeni w takiej pozycji orszaku, która by wskazywała na ich przodownictwo trzeciego stopnia; dlatego też środek pochodu był wybrany, i w środku oni też maszerowali. Także ich stosunek do Izraelitów jako taki wymagał, skoro nieśli oni najświętsze rzeczy przybytku, dzięki którym wszyscy uzyskiwali dobro, by byli umieszczeni w samym centrum pochodu. Zgodnie z tym wszystkim typowi Kaatytowie byli też umieszczeni w środku orszaku.

(41) Gdy spojrzymy na pozafigurę, pozycja pozaobrazowych Kaatytów okazuje się w logicznym miejscu. Ich praca była bowiem najbardziej odpowiedzialna ze wszystkich prac Lewitów. Przypomnijmy sobie, że praca pozaobrazowych Kaatytów polega na dostarczaniu uczonych wykładów i książek na tematy religijne, lingwistyczne, interpretacyjne, historyczne i systematyczne. W ten sposób dostarczają oni materiału użytecznego do szerzenia Chrystusa (Głowy i Ciała), jako pozafiguralnych Ołtarzy: Miedzianego i Złotego, jako Świecznika pozafiguralnego i Stołu i jako części pozafiguralnej Arki, podczas gdy Boskie przymioty stanowią jej resztę a także pomocne do szerzenia Biblii jako pozafiguralnej Umywalni. Co więcej, takie lingwistyczne, interpretacyjne, historyczne i systematyczne pomoce wzmacniają dla Kapłanów pozafiguralne naczynia jako nauka, strofowanie, naprawa i ćwiczenie w sprawiedliwości (2 Tym. 3:16). Wykonując tę pracę, pomagają oni nie tylko Kapłanom, lecz również wodzom bez koron, swym braciom - Lewitom oraz pozafiguralnemu obozowi. W ten więc sposób, przebywanie typowych Kaatytów w środku obozu wyobraża, że pozafiguralni Kaatytowie będą pomagać wszystkim maszerującym przed nimi i za nimi z punktu widzenia logicznego w pozafiguralnym marszu. Pracę Kaatytów Wiek Ewangelii przedstawiliśmy w rozdziale II tomie 8. Właśnie czyniąc tę pracę, która tam jest opisana, dokonali oni dzieła przedstawionego przez marsz Kaatytów w wierszu 21. Praca zaś Gersonitów przy wznoszeniu przybytku, nim przybyli Kaatytowie z okrytymi świętymi sprzętami i naczyniami wyobraża, że praca pozaobrazowych Gersonitów, usprawiedliwiająca i uświęcająca, logicznie wyprzedza uczonej pracę pozaobrazowych Kaatytów, mającą na celu przyjsie z pomocą

usprawiedliwionym i uświęconym. Praca Merarytów przy wznoszeniu przybytku nim przybyli Kaatytwie wraz z okrytymi świętymi sprzętami i naczyniami wyobraża (1), że wydawcy i redaktorzy pism Gersonitów na temat usprawiedliwienia i uświęcenia pracują razem z pozaobrazowymi Gersonitami, by przywieść ludzi do usprawiedliwienia i uświęcenia i (2), że przez poprzednią pracę pozaobrazowych Merarytów w redagowaniu, drukowaniu i wydawaniu Biblii i innych religijnych dzieł dalsza pomoc będzie dana ustnie lub w druku dzięki wiedzy Kaatytwów.

(42) Przykładem tego może być, że wcześniejsze greckie i hebrajskie wydania Biblii stały się cenną pomocą dla pozaobrazowych Gersonickich i Amramickich Kaatytwów do wydania jeszcze więcej ulepszonych recenzji. Tak więc Grecki Testament Griesbach'a, którego tekst jest użyty w grecko-angielskim Diaglocie, pomógł Lachmannowi do wydania jego greckiej recenzji. To znowu z kolei pomogło Tischendorfowi w dokonaniu wielu ulepszeń w wydaniu Lachmann'a. Tischendorf znowu ułatwił Westcott'owi i Hort'owi ich dalszy postęp. Ostatecznie, dzięki pomocy uzyskanej z wydania Westcotta i Horta pan Panin mógł wydać swój Liczbowany Grecki Testament (Numeric Greek Testament), który poprzez zmiany nie oparte na używaniu sąsiednich liczbowań, umożliwia nam czytanie poprawne Nowego Testamentu w języku greckim. Do jak wielkiego stopnia te jego poprawki są oparte na liczbowaniu sąsiednich tekstów, które Bóg umieścił w Biblii jako ostrzeżenie przeciw błędom, które niektórzy mogliby uważać za poprawną interpretację, tego jeszcze nie wiemy i musimy poczekać, aż on ogłosi obszerny wstęp do swojego Liczbowanego Greckiego Testamentu, gdzie, jak się dowiadujemy, ma on zamiar ukazać proces, przez który każde czytanie wydania Westcott'a i Hort'a zostało poprawione lub usprawiedliwione. Przez użycie liczbowania tekstów sąsiednich użytych jako dowód przy czytaniu, pan Panin przesunął przecinek podany błędnie w tekście Łukasza 23:43. Widzimy więc, że każdy następny wydawca opiera się na swym poprzedniku. To samo jest widoczne w pracy postępujących po sobie Kaatyckich greckich i hebrajskich leksykografów, gramatyków, egzegetów, twórców dzieł wykazujących zgodność tekstów, autorów piszących introdukcje czyli obszernie wstępy do dzieł, tłuma-

czy, historyków, biografów, archeologów, chronologów, geografów, dogmatyków, apologetów i etyków. Innymi słowy, w miarę jak Kapłańska Prawda postępowiała, każda następująca po sobie część siedmiu aniołów posuwała się naprzód zgodnie z założeniami ustanowionymi przez poprzedników; podobnie, Kaatyckie pomoce dawane wodzom-bez-koron, ich braciom Lewitom i pozafiguralnemu obozowi odnosiły się do wciąż postępującej Prawdy, pozaobrazowi Kaatytwie postępowali po swych poprzednikach. Aby zaś przedstawić, że pozaobrazowi Meraryci będą przygotowywać tego rodzaju postępującą pracę przez wydawanie, drukowanie i rozpowszechnianie dzieł swych poprzedników, figuralni Meraryci wzniesli swoje części namiotu zgromadzenia nim przybyli Kaatytwie.

(43) Jeśli chodzi o pozaobrazowych Kapłanów logiczna pozycja pozaobrazowych Kaatytwów była taka, by mogli im służyć pomocą. To jest przedstawione we figurze przez przebywanie Kaatytwów we środku orszaku, bliskiego zarówno początku jak i tyłu pochod. Dzięki tej to pozafiguralnej pozycji ofiarowywali oni Kapłanom różne pomoce, które przez powyżej wskazane działalności pozaobrazowych Kaatytwów stawały się dla nich dostępne; tak więc nosili oni dla Kapłanów pozafiguralne sprzęty i naczynia przykryte. W podobny sposób usługiwali oni wodzom z utratników koron, którzy jako jednostki aż do r. 1917 uważani byli przez Boga z innego punktu widzenia jako Kapłani, gdyż aż do r. 1917 nie było Wielkiego Grona a przez cały Wiek począwszy zaraz po Zesłaniu Ducha Świętego byli wodzowie, którzy utracili korony. Ogólnie mówiąc pomoce, które pozaobrazowi Kaatytwie dawali pozaobrazowym Izraelitom, w odróżnieniu od Kapłanów i Lewitów, były naturalnie nie bardzo głęboko naukowe. Raczej były one charakteru popularnego, uproszczeniem problemów, ogólnym badaniem a nie zaś w szczegółach jak np. ogólne tłumaczenia, mniej naukowe konkordancje, takie jak: Cruden'a, Walker'a, Hazard'a i Englishmana, lub proste wstępy i proste prace egzegetyczne, harmonetyczne, historyczne, apologetyczne, doktrynalne, etyczne, archeologiczne, chronologiczne i geograficzne, takie jakie można np. znaleźć w specjalnych wydaniach Biblii takich jak Oxfordzkie wydanie, Baxter'a, Holman'a, Schofield'a i Winston'a Biblii nauczyciela i innych popularnych wydawnictwach, włączając w to łatwiejsze słowniki biblijne i religijne encyklopede-

die. Centralna pozycja figuralnych Kaatytów była wyznaczona przez Boga także dla przedstawienia logicznego stosunku pozaobrazowych Kaatytów do centralnej myśli czterech pozafiguralnych obozów i do każdej z szafarskich doktryn w każdym z tych czterech pozafiguralnych obozów. Innymi słowy, ich prace dotyczące Starego i Nowego Testamentu i ich prace o charakterze leksykograficznym, gramatycznym, tłumaczeniowym, konkordancyjnym, wstępnym, interpretacyjnym, harmonetycznym, historycznym, biograficznym, archeologicznym, chronologicznym, geograficznym, apologetycznym, dogmatycznym i etycznym służyły mocy Bożej przejawionej w obozie pozaobrazowego Judy, Bożej mądrości okazującej się w obozie pozaobrazowego Rubena, sprawiedliwości Bożej obecnej w obozie pozaobrazowego Efraima, a wreszcie miłości Bożej objawiającej się w obozie pozaobrazowego Dana.

Co więcej, te cztery atrybuty czyli przymioty Boże były przez nich specjalnie podkreślane jako widoczne w każdej z trzech szafarskich doktryn w każdym z czterech pozafiguralnych obozów. A więc dla typowania tej emfazy na czterech atrybutach w nich samych, jak również na każdym z nich pojedynczo, jako związanych z trzema odpowiednimi szafarskimi doktrynami, Kaatytowie byli umieszczeni w samym środku orszaku w czasie jego marszu.

(44) Obecnie jesteśmy już w pozycji dania dodatkowego dowodu, że obozy przez porządek swego marszu nie tyle podają czasowy porządek, ile myślowy i logiczny pozafiguralnego orszaku. Nie tylko fakty podane powyżej dowodzą więcej logicznego niż chronologicznego porządku w zastosowaniu do pozafiguralnego marszu, ale także miejsca Kapłanów i trzech grup Lewitów w pozafiguralnym marszu tego dowodzą. Jeśli chodzi o porządek czasowy, wymarsz każdego wyznania był poprzedzany wprawdzie przez trąbienie na alarm Kapłanów, które rozpoczynało Kapłański ruch, ten to ruch w każdym wypadku był potem zamieniony w sektę przez wodzów utratników koron ofiarowujących symboliczną misę, czasę i łyżkę, dzięki czemu zaczynali oni maszerowanie; potem odpowiednie pozafiguralne pokolenie zaczynało swój marsz. Gdyby ten punkt widzenia dotyczący typowego marszu miał to samo okazywać, jeśli chodzi o Kapłanów w ich stosunku do każdego pokolenia, wtedy zamiast

przedstawienia Kapłanów jako niosących Arkę przed całym orszakiem oraz innych jako trąbiących na alarm dla wszystkich czterech obozów, Kapłani poza tymi, którzy nieśli Arkę powinni być podzieleni na dwanaście grup, a każda z nich powinna maszerować przed odpowiednim księciem, trąbiąc na alarm.

To jest jednak pominięte w typie, częściowo na pewno dlatego, bo nie było dość Kapłanów, ale więcej jeszcze dlatego specjalnie, bo Bóg chciał zobrazować inne aspekty z punktu widzenia pozaobrazu: (1) jedność całego Kapłaństwa, (2) posuwanie przez nich naprzód pozafiguralnej Arki, (3) ich specjalny stosunek do czterech Bożych przymiotów, ukazujący się w użyciu ich do trąbienia na pozafiguralny alarm dla wyruszenia każdego z pozafiguralnych obozów, (4) Bóg również ukazuje pracę Kapłanów pobudzającą do wyruszenia każdego pozaobrazowego pokolenia za pomocą innego typu, a mianowicie za pomocą obrazu spładzania synów Jakuba. Fakt jednak maszerowania Kapłanów przed orszakiem i niosących Arkę wskazuje, że zarówno logiczny porządek jak i część chronologicznego porządku działają w pozaobrazie traktowanym jako jeden obraz, ale nie daje szczegółów, jeśli chodzi o porządek czasowy czterech obozów i dwunastu pokoleń. Ścisłe mówiąc, w pozaobrazie trąbienie na alarm jest częścią niesienia Arki. To trąbienie na alarm dowodzi, że logiczny a nie czasowy porządek przeważa w pozaobrazie.

(45) Znowu w pozaobrazie Lewici skojarzeni z każdym pozafiguralnym pokoleniem wykonują swą pracę w porządku czasowym danego poszczególnego pokolenia. Tak więc Gersonici w każdym wyznaniu czynią swą pracę usprawiedliwienia i uświęcenia, kiedy to pozafiguralne pokolenie wyrusza, maszeruje i kończy swój marsz. Podobnie pozaobrazowi Meraryci czynią swoją pracę, polegającą na redagowaniu, drukowaniu i ogłaszaniu w czasie tych samych faz marszu ich odpowiednich pokoleń. To samo jest prawdą w związku z pracą pozaobrazowych Kaatytów. Podobnie jednak, jak nie było celem tego typu ukazanie czasowego porządku trąbienia na alarm Kapłanów podróżujących z ich pokoleniami, tak nie było też celem tego typu ukazanie wszystkich stosunków czasowych pozaobrazowych Lewitów w ich podróży, ani ich stosunków do wyznań, z którymi oni są skojarzeni. Raczej celem ich części w figurze było ukazanie logicznego powiązania z pozafiguralnymi obozami i pokoleniami w odróżnieniu od ich chronologicz-

nego porządku i chronologicznego skojarzenia z pokoleniami. Z tego wynika, że związki zarówno Kapłanów jak i Lewitów z ich odpowiednimi pozafiguralnymi pokoleniami są pominięte w tej figurze, by uwypuklić, szczególnie gdy chodzi o Kapłanów, myśl że oni prowadzili pozaobrazowy orszak jako całość z punktu widzenia logicznego i chronologicznego i jako składający się z czterech obozów. Jeśli zaś chodzi o pozaobrazowych Lewitów, celem typu jest ukazanie po prostu ich logicznych związków z Kapłanami, wodzami z utratników koron i między sobą; podczas gdy chodzi o pozaobrazowych Gersonitów i Merarytów celem było ukazanie ich logicznego stosunku do pierwszego i drugiego pozafiguralnego obozu. Gdy chodziło o pozaobrazowych Kaatytów, celem było ukazanie ich logicznego stosunku do wszystkich czterech obozów. A więc stosunek Lewitów do marszu jest wyłącznie charakteru logicznego, nie zaś chronologicznym. Jak widzimy więc, cały obraz ciąży raczej ku logicznemu nie zaś chronologicznemu porządkowi, choć ten ostatni nie jest całkowicie pominięty, co można zauważyć w maszerowaniu Kapłanów przed całością orszaku, w ich trąbieniu na alarm dla czterech obozów, w porządku czasowym wszystkich trzech pokoleń, w wędrowaniu wszystkich czterech pozaobrazowych obozów, a wreszcie w porządku czasowym Lewitów w stosunkach między sobą: najpierw Gersonitów, potem Merarytów i ostatnich Kaatytów.

(46) Wiersz 22 zwraca uwagę na podróż trzeciego obozu - obozu Efraima, który znajdował się na zachód od przybytku. Jak już pokazaliśmy, obóz Efraima wyobrażał pozaobrazowy obóz, który symbolizuje atrybut Boskiej Sprawiedliwości. Jak prawdziwe jest to w związku z pozaobrazowym obozem, jako całością, a także gdy chodzi o każdą z trzech doktryn szafarskich jego pokoleń, to już pokazaliśmy powyżej. Teraz więc należy opisać pozaobrazową podróż pozaobrazowego Efraima, czyli Kościoła Luterńskiego. Jak marsz każdego innego wyznania tak i ten był poprzedzony trąbieniem na alarm pozaobrazowych Kapłanów (w. 8). Jak widzieliśmy, wszyscy wodzowie Reformacji ogłaszali cztery zasadnicze prawdy reformacyjne: (1) usprawiedliwienie tylko przez wiarę, (2) Biblia jako jedynie źródłem i zasadą wiary i praktyki, (3) jedyne przewodniczenie przez Chrystusa Kościołowi i (4) jedyne Kapłaństwo - Kapłaństwo po-

święconych wierzących.

Zgodnie z tym Wessel, Savonarola i Luter, jako członkowie - gwiazdy Kościoła Filadelfii zaczęli trąbić na pozafiguralny alarm poprzedzający podróż Kościoła Luterńskiego ogłaszali te cztery poselstwa w przeciwieństwie do twierdzeń Rzymu, podawanych na każdy z tych czterech punktów. Luter jednak podczas, gdy ogłaszał wszystkie te cztery poselstwa, główny nacisk większy niż na inne kładł na pierwszym poselstwie. Doświadczenia jego, potrzeby czasów i większa niszcząca siła tej doktryny niż trzech pozostałych w stosunku do systemu Rzymu, kazała mu kłaść większy nacisk na tej doktrynie. Choć on nie wiedział o tym, Bóg tak zdecydował dla względów praktycznych. Stała się ona bowiem, tak jak ją Luter przedstawił, trąbieniem na alarm. Mało innych oponentów przyniosło tak wielkie zniszczenie w obozie przeciwnika jak Luter. To tłumaczy dlaczego Rzym uważał Lutera za największego i najbardziej szkodliwego heretyka. Ogromne poruszenie, które on wywołał przez swą naukę w religijnym i politycznym świecie wskazuje, iż to było na czasie. On zaś głosił tę naukę zarówno czy to był czas czy nie czas dla niego. On bardzo lubił tę doktrynę, gdyż ona uwolniła go z udręczeń sumienia nieukojonego przez sprawiedliwe uczynki na pokój z Bogiem przez usprawiedliwienie z wiary (Rzym. 5:1). Jego utalentowane przedstawienie tej doktryny ze wszystkimi szczegółami znajduje się w jego obszernym komentarzu do listu do Galatów, który to komentarz jest jednym z największych klasyków Wieku.

(47) Ogłoszenie przez niego tej doktryny w formie 95 tez, które on przybił na drzwiach kościoła w Wittenbergu saksońskim w Niemczech natychmiast wywołało burzę. Pro-rzymscy teologowie, wyczuwając śmiertelne niebezpieczeństwo dla całej swej teorii zbawienia nałożyli broje by kruszyć kopie z Lutrem. Od tego też czasu życie Lutera było wypełnione sporami. Okazał się on wojownikiem nie do zwyciężenia jeśli chodzi o cztery zasady Reformacji, a w szczególności o zasadę usprawiedliwienia przez wiarę tylko. Odrzucając wszelkie metody szkół, walczył on, jako orędownik ludu rozumiany, cieszący się zaufaniem i kochany przez lud za swą szorstką uczciwość, prostotę, szczerość, miłosierdzie i odwagę. Niewątpliwie był jednym z wielkich geniuszów i bohaterów ludzkości. Był też czymś więcej: człowiekiem Boga. Kontrowersja jego z

Eckiem, jednym z najzdolniejszych rzymskich dysputantów owych czasów, pociągnęła na jego stronę przez Boga danego towarzysza-pomocnika Filipa Melanchtona, łagodnego w przeciwieństwie do Lutra szorstkości, uczonego w przeciwieństwie do Lutra nieuczoności oraz nieśmiałego w przeciwieństwie do Lutra odwagi. W ten sposób oni obaj dopełniali się wzajemnie. Boża więc mądrość przejawia się w uczynieniu Lutra członkiem gwiazdy i Melanchtona jego towarzyszem tej pary. Wkrótce inni Kapłani dołączyli się do nich, trąbiąc na alarm na srebrnych trąbach, szczególnie na temat usprawiedliwienia z wiary. Niebawem przyłączyli się też do nich wodzowie z utratników koron. Do nich należą: Fryderyk Mądry i Jan Wytrwały, obaj elektorowie Saksonii, a więc władcy Lutra. Wielkie mnóstwo teologów przyłączyło się do nich i wkrótce przez ofiarowanie czaszy, misy i łyżki zaczęło zniekształcać luteranowski ruch w sektę, a w pracy tej, trzeba to ze smutkiem powiedzieć, wzięli również udział sam Luter i Melanchton. To ofiarowanie pozaobrazowych naczyń spowodowało, że pozaobrazowy Elisama (mój Bóg słyszy) syn Ammiuda (mój lud jest szanowany) wyruszył w drogę jako wódz pozaobrazowego Efraima - Luteranckiego Kościoła jako sekty. Do nich przyłączyli się inni gorliwi sekciarze, którzy wchodzili w dyskusyjne spory na temat szafarskiej doktryny Kościoła Luteranckiego tj. o usprawiedliwienie przez wiarę tylko, szczególnie jeśli chodzi o oczyszczające i argumentalne jej aspekty, a także jej doktrynalną stronę i etyczną. Gdy zaś ci z pierwszych zwolenników luteran rozpoczęli te działania byli oni przez to pozaobrazem pokolenia Efraima rozpoczynającego swą wędrówkę, a gdy oni trwali w tej pracy z drugimi, którzy przyłączyli się do nich, byli pozafigurą trwania pokolenia Efraima w wędrówce. Kiedy zaś zatrzymają się oni, przygotowując się do wejścia w ziemskie aspekty Królestwa jako część obozu Tysiąclecia, będą się oni składać z tych byłych luteran, którzy jako część obozu Epifanii dojdą do obozu Tysiąclecia. Tak więc działalność trąbiących na alarm Kapłanów, przywódców-bez-koron, oraz członków Luteranckiego Kościoła popierała i broniła Boską Sprawiedliwość, co też było intencją tej pracy.

(48) Następne w typie (w. 23) maszerowa-

ło pokolenie Manasesa (zapomniany) pod wodzą Gamalijela (rekompensata albo nagroda Boża) syna Pedasura (wybawiciel jest skałą). Pokolenie Manasesa przedstawia Kościół Kongregacyjny. Ich doktryną szafarską jest: równość braci jako Kapłanów przed Bogiem i ich współtowarzyszy względem sprawiedliwości. Forma kongregacyjna rządzenia kościelnego powstała w przeciwstawieniu się do episkopalizmu, który sprawiał, że niektórzy byli panami nad trzodą zamiast by wszyscy byli braćmi pod władzą Chrystusa (Mat. 20:24-28; 23:8-10). Tak więc ta szafarska doktryna podkreślała sprawiedliwość pomiędzy braćmi. Władanie zamiast braterstwa było szczególnie zaznaczone w Kościele Anglikańskim, w którym biskupi i arcybiskupi byli nazywani „Panami” („My lord”) w wyraźnej sprzeczności ze słowami Jezusa powyżej przytoczonymi. To ich „panowanie” nad Kościołem było zupełnie szkodliwe w oczach Roberta Browne'a; który jasno widział sprzeczność pomiędzy ich tytułami i prerogatywami, a nauką Chrystusa oznajmioną w powyżej przytoczonych tekstach. Episkopalna forma rządzenia kościołem była wielkim zepsuciem i zniekształceniem pierwotnej kongregacyjnej społeczności kościelnej. Przeciwno temu wystąpił Robert Browne. On ukazywał, że Kapłaństwo wszystkich wierzących czyni ich równymi w obliczu Boga i prawa Kościoła. Zgodnie z tym, co on głosił nie ma różnicy przed prawem kongregacyjnej społeczności pomiędzy tzw. duchowieństwem i ludźmi świeckimi. Duchowni nie są panami lecz sługami, choć bardziej uzdolnionymi braćmi, jednak służącymi braćmi względem wszystkich poświęconych w eklezji (w kościele). Podkreślał on z naciskiem sprawiedliwość, jaka powinna panować pomiędzy braćmi w społeczności kościelnej. To wprowadzało go w spory przeciwko państwowemu Kościołowi w Anglii. Wielokrotnie to prowadziło do jego uwięzienia. On jednak wytrwale stał przy swym stanowisku, a nawet, kiedy powrócił do Kościoła Anglikańskiego, jako duchowny, uczynił to pod warunkiem, że nie przyjmie episkopalnych święceń i że nie będzie nad Kościołem panować. W ten sposób trąbił on na alarm w sprawie zarządzania Kościołem w formie kongregacji biorącej swe źródło w Kapłaństwie, a więc braterstwie i równości przed prawem i sprawiedliwości dla wszystkich poświęconych braci.

(49) Robert Browne był członkiem gwiazdy, gdy zaś jego pomocnik i towarzysz Robert Harrisom nie był członkiem gwiazdy, z którym

on był w bliskich stosunkach przez wiele lat w zagłębianiu się w obronie doktryny, którą głosili obaj, trąbiąc w kapłańskie trąby. Harrison był także pomocnikiem pastora kościoła w Norwich, gdzie Robert Browne był pastorem. Obaj wraz z kongregacją przenieśli się do Holandii, gdy prześladowanie wyгнаło ich z Anglii; Harrison również został pastorem tego Kościoła, gdy Browne i wielu jego członków powróciło do Anglii. Harrison napisał kilka pism na temat ich wspólnej doktryny, choć Browne w tego rodzaju działalności znacznie go przewyższał. W ten sposób ci dwaj Kapłani otrąbiali to poselstwo na swych srebrnych trąbach. Inni Kapłani do nich przyłączyli się i w ten sposób kapłański ruch się rozpoczął. W rozdziale VI opisaliśmy działalność Browne'a, ale nie powiedzieliśmy wtedy jeszcze, kto był jego towarzyszem-pomocnikiem; a więc tu podajemy nieco wiadomości o nim. Wkrótce potem Browne, Harrison i ich współpracownicy zaczęli bronić tej doktryny na drodze kontrowersji, alarmu, gdy wodzowie utratnicy koron przyłączyli się do tego ruchu zamieniając go w sektę. Oni ofiarowali swoją czasę, misę i łyżkę, i niedługo po rozpoczęciu tej działalności zniekształcili kapłański ruch w sektę. Ofiarowanie przez nich pozafiguralnych naczyń rozpoczęło ich wędrówkę pozaobrazową względem wyruszenia Gamalijela, syna Pedasura, który wiódł wędrówkę pokolenia Manasesa. Ofiarowanie przez nich pozafiguralnych naczyń miało ten rezultat, że przyciągnęło do nich sekciarskich wodzów, jak również wielką liczbę członków spośród kongregacjonistów, którzy tocząc spory maszerowali wraz z nimi, odrzucając Prezbiterianizm, Episkopalizm i wyższe hierarchiczne formy, kulminujące w papieństwie. Toczyli oni spory w dwojaki sposób - w zbijający i naprawiający, a także przedstawiali swój pogląd na odpowiednią naukę szafarską w sposób doktrynalny i etyczny. Trwając w tej pracy pociągnęli oni do siebie wzrastającą liczbę podobnie myślących sekciarzy. Początek ich tego rodzaju działalności jest pozafigurą rozpoczęcia marszu pokolenia Manasesa. Kontynuowanie zaś tej działalności jest przedstawione przez posuwanie się w marszu tego pokolenia. Przybycie zaś tych wierzących do obozu Tysiąclecia jest pozaobrazem pokolenia Manasesa kończącego swą wędrówkę w Faran. Czynienie przez nich

tych rzeczy popierało i obroniło sprawiedliwość. Więcej szczegółów o Kapłanach i wodzach z utratników koron Kościoła Kongregacyjnego, można znaleźć w rozdziale VI.

(50) Doszliśmy teraz do dyskusji (w. 24) ostatniego pokolenia trzeciego obozu, a mianowicie Benjamina (syn prawej ręki). Księciem tego pokolenia był Abidan (mój ojciec jest sędzią), syn Gedeona (mój potężny wojownik). Szczegóły dotyczące pozaobrazowego Benjamina można znaleźć w rozdziale VI. Jak już zostało pokazane, pokolenie Benjamina koło przybytku, wyobraża fanatyczne sekty: Kwaków, Irwingerytów, Mormonów, „Holiness people”, Wolnych Metodystów i różne kultury leczenia przez wiarę, takie jak: Dowieitów, Chrześcijańskich Misyjnych Sprzymierzeńców etc. Ich nauką szafarską jest: prawdziwą religią jest kochać Boga całym sercem, duszą, myślą i mocą, a bliźniego jak siebie samego. Jest to całe streszczenie zakonu (Mat. 22:36-40) i z tego też powodu istota sprawiedliwości, która w tej czy innej formie przejawia się w szafarskiej nauce każdego z trzech wyznań na zachód od pozaobrazowego namiotu zgromadzenia. Podobnie jak fałszywa organizacja Kościoła Anglikańskiego wywołała ruch Browne'a, który z czasem został zamieniony w sektę – w wyznanie Kongregacyjne, tak i suchy formalizm i bardzo światowe życie większości członków Kościoła Anglikańskiego wywołało ruch Maluczkiego Stadka, który potem został zamieniony w sektę macierzystą fanatycznych sekt, Kwaków. Brat z Maluczkiego Stadka, który stał się wodzem ruchu zniekształconego potem w fanatyczne sekty, specjalnie w sektę Kwaków był to Jerzy Fox, którego nie należy mieszać z Janem Foxem, autorem wielkiego dzieła pod tytułem „Dzieje i Pomniki Męczenników” („Acts and Monuments of the Martyrs”), które wśród anglosaskiej ludności więcej dokonało szkody papieństwu niż jakiegokolwiek inne dzieło protestanckie. Jerzy Fox nie mógł znaleźć zaspokojenia swego głodu prawdziwej religii w Kościele Anglikańskim, ani też w Kalwińskim (Prezbiteriańskim i Kongregacyjnym), lub w Kościołach Baptystów w Anglii. Po latach szukania prawdziwej religii w tych czterech wyznaniach, zaczął szukać jej w Biblii, w badaniu samego siebie i we współżyciu z innymi o podobnym umyśle. Znalazł ją w nauczaniu i praktykowaniu najwyższej miłości Boga i równej miłości względem bliźniego, to jest w teorii i praktyce sprawiedliwości, we właściwie pojętym obowiązku miłości względem Bo-

ga i bliźniego. Zaczął wtedy przedstawiać tę myśl w sposób sporny, przeciwstawiając ją nauce i praktykom wyżej wzmiankowanych

wyznań. W ten sposób jako część gwiazdy Filadelfii on zaczął trąbić na alarm.

(ciąg dalszy nastąpi)

Pytania Bereańskie

(32) Jakie było trzecie pokolenie w obozie Judy? Co znaczy to imię? Kto był księciem tego pokolenia? Co znaczy jego imię i imię jego ojca? Co wyobraża to pokolenie? Kto rozpoczął ruch zamieniony później w Kościół Adwentystów? Kiedy? Jaka była jego specjalna nauka? Co ta doktryna podkreślała? Jaki był charakter jej poselstwa? Przez ile lat on je głosił? Dlaczego on trąbił na alarm? Jak jeszcze inaczej on trąbił? Kto był drugim członkiem pary, w której William Miller był członkiem gwiazdy? Kto do nich dołączył się w głoszeniu poselstwa? Jaki był tego rezultat? Jacy inni przywódcy bez koron przyłączyli się do nich? Kiedy? Co oni uczynili z ruchem Millera? Gdzie są podane bliższe szczegóły o tym? Czyim byli oni pozaobrazem? Jaki użytek uczynili ze swej doktryny? Jakimi metodami ofiarowywali oni tę naukę? Co z tego wynikło? W jaki sposób ich zwolennicy używali tej szatańskiej doktryny? Jak specjalnie? Co to wyobrażało? Co oni posunęli naprzód i obronili poprzez użycie doktryny w czworaki sposób?

(33) Co pokazuje wiersz 17? Co spowodowało, że oni w tym miejscu podróżowali? Jakie dwie sprawy uczyniły to miejsce logicznie im przynależnym? Kto wziął udział w pozaobrazowej pracy Gersonitów? W pracy pozaobrazowych Merarytów? Gdzie to jest pokazane w szczegółach? Jaka była praca pozaobrazowych Lobnickich Gersonitów? Jaka była praca pozaobrazowych Semeickich Gersonitów? O co oni głównie dbali czyniąc to? Co im kazała czynić ta służba względem tej części usprawiedliwienia w Bożym planie? Czego to dowodzi jeśli chodzi o ich pozycję jako symbolicznie maszerujących? Co praca Semeickich Gersonitów kazała im czynić? Czego to dowodzi, jeśli chodzi o ich pozycję jako symbolicznie maszerujących?

(34) Co nam okaże logiczny porządek marszu Merarytów? Czym byli pozaobrazowi Meraryci, jeśli chodzi o ich pracę biurową? Dla jakiego celu byli oni takimi pośrednikami? Jakim rodzajem służby pozaobrazowych Gersonitów i Kaatytów oni nie służyli? Jakie były tego rodzaju służby Gersonitów?

Kaatytów? Jaka była służba i pomoc pozaobrazowych Merarytów w stosunku do pozaobrazowych Gersonitów? Kaatytów? Czego dowodzą fakty pokazane w poprzednim paragrafie okazujące logiczne miejsce pozaobrazowych Gersonitów w marszu, jako odnoszące się do prac pozaobrazowych Merarytów? W jaki sposób służyli oni Kaatytom w rozgłaszaniu Bożej mocy i mądrości? Czego te rozważania dowodzą, jeśli chodzi o pozaobrazowych Gersonitów i Merarytów? Co jest przedstawione poprzez złożenie przez Gersonitów ich części Przybytku? Pozaobrazowych Lobnitów? Pozaobrazowych Semeitów? Pozaobrazowych Mahelitów? Pozaobrazowych Muzytów? Co jest przedstawione przez niesienie przez Gersonitów ich części Przybytku? Przez Merarytów? Co jest przedstawione przez ich ruszenie w podróż?

(35) Co wprowadza w. 18? Jaka była nazwa drugiego obozu? Jaka postać znajdowała się na jego sztandarze? Co wyobraża orzeł? Jak jego pozaobraz łączy się z drugim pozaobrazowym obozem? Co zgodnie z 4 Moj. 2:2 miało każde pokolenie niezależnie od tego co miał każdy obóz? Czemu nie służyły cztery sztandary? Czemu one służyły? Czemu służyło dwanaście znaków domów ojców ich? Z czym one się łączyły myślowo? Co obydwie rodzaje symboli przedstawiały? Jak tych dwanaście cnót (łask) jest jeszcze inaczej symbolicznie przedstawionych? W jakim stosunku było pokolenie Rubena względem drugiego obozu? Co wyobrażało to pokolenie? Jaka jest jego doktryna szafarska?

(36) Kto rozpoczął ruch, który został przemieniony w Kościół Grecko-Katolicki? Jaka nauka zapoczątkowała ten ruch? W przeciwstawieniu, do czego i w jakiej fazie? Co Polikarp mówi o Janie i Cerytusie? Gdzie Święty Jan sformułował odpowiednią doktrynę? Co było jego myślą na ten temat? Czego Święty Jan nie miał jako Apostoł, pomimo że był także członkiem gwiazdy Smyrneńskiej, a co mieli inni członkowie gwiazdni pięciu Kościołów pomiędzy Żniwami? Dlaczego? Kto to był Polikarp? Jakie były jego niektóre przywileje? Do kogo i w czym on przyłączył się? Kiedy? Kto był jego specjalnym towarzyszem pomocnikiem? Kto nim był jeśli chodzi o jakąkolwiek inną sprawę? Kto jeszcze przyłączył się do nich w rozgłaszaniu tego poselstwa? Jaki był rezultat ich

zbiorowych wysiłków? Kto wtedy ukazał się na scenie? Co oni ohydnie zniekształcili? Czego się jednak trzymali? Którzy to byli i kiedy działali? Jaki był rezultat ich pracy? Co ofiarowanie przez nich pozaobrazowej czaszy, misy i łyżki rozpoczęło zgodnie z typem, który studiujemy? Kogo oni przyciągnęli? W związku z czym? W jaki sposób przyłączyli się oni do podróży pozaobrazowego Rubena? Przez jakie czworakię użycie doktryny szafarskiej? Jakiego rodzaju walki prowadzili oni z jej pomocą? Jaki rodzaj konstruktywnej pracy oni wykonywali? Gdzie można znaleźć szczegóły, dotyczące ofiarowania utratników koron Kościoła Grecko-Katolickiego?

(37) O czym mówi w. 19? Co znaczy słowo Symeon? W którym był on obozie i w jakim miejscu? Kto był jego księciem? Co oznaczają imiona Selumijel i Surysaddai? Co przedstawia pokolenie Symeona? Czym była poprzedzona jego podróż? Kto zaczął trąbić ten symboliczny alarm? Czym był on uczniem? Czym było spowodowane to trąbienie na alarm? Jaką myśl przeciwstawił on ich nauce? Co można powiedzieć o jego nauce w tych czasach? Czego nie można powiedzieć o niej obecnie? Dlaczego? Do wypowiedzenia jakiej prawdy przez Ireneusza przyczyniły się ówczesne warunki? Co on czynił z tą prawdą? Kto był pomocnikiem i towarzyszem Ireneusza? Co on czynił? Kto przyłączył się do tych dwóch w ich pozafiguralnym trąbieniu? Co towarzyszyło temu trąbieniu i co z niego wynikało? Jaka była prawda, którą oni głosili? Którzy z utratników koron zniekształcili ruch Małego Stadka? Jakiego było znaczenie różnych przywódców w przemienieniu ruchu? W co oni zamienili ruch Małego Stadka? Jacy byli dwaj najwięksi przywódcy w tej pracy? Który, z nich był ważniejszy? W jaki sposób oni jako pozaobraz Selumijela, syna Surysadda rozpoczęli wędrówkę pozaobrazowego Symeona? Jacy ludzie przyłączyli się do nich jako członkowie Kościoła Rzymsko-Katolickiego? W jaki sposób rozpoczęli oni pozafiguralną wędrówkę? Jak ją kontynuowali? Jaką omyłkę oni popełnili? Gdzie znajdują się bliższe szczegóły na ten przedmiot? Co pozaobrazowy Symeon posunął naprzód i wywalczył dzięki swej wędrówce? W związku z czym?

(38) O czym mówi w. 20? Jakiego było miejsce pokolenia Gad w obozie Rubena? Kto był jego księciem? Co oznaczają słowa: Gad,

Elijazaf i Duel? Co wyobraża Gad? Elijazaf? Jacy byli główni wodzowie utratników koron pozaobrazowego Gada? Kto był członkiem Małego Stadka, który rozpoczął odpowiedni ruch? Mniej więcej kiedy? Jakiego było jego trąbienie alarmowe? Kto był towarzyszem i pomocnikiem Cranmera? W jakim wzajemnym stosunku do siebie oni byli, gdy chodzi o ich parę? Kto do nich przyłączył się w trąbieniu na alarm? Co temu towarzyszyło i jaki był tego skutek? Przez kogo ruch Małego Stadka był zamieniony częściowo w sektę? Z powodu jakiego błędnego poglądu? Przez kogo było dokonane prawdziwe zamienienie ruchu w sektę? Najpierw? Później? W jaki sposób rozpoczęli oni jako pozaobrazowy Elijazaf swą pozafiguralną wędrówkę? Gdzie można znaleźć o tym więcej szczegółów? Kto przyłączył się do ich pozafiguralnego marszu? W jaki sposób oni to uczynili? Co było przedstawione przez postępowanie Gada w wędrówce? Co przez to oni posunęli naprzód i obronili? Pod jakim względem? Czego dowodzi ta dyskusja, jeśli chodzi o trzy pokolenia znajdujące się na pozafiguralnym południu od Przybytku?

(39) Co wyobrażał trzydniowy marsz z 4 Moj. 10:11-36? Kto prowadził ten pozafiguralny marsz? Jak? Kto z punktu widzenia logicznego, lecz nie chronologicznego szedł następnie? Kto szedł za nimi? Kto później? Kto jeszcze później? Jak to się działo z innymi? Co poprzedzało podróż każdego obozu? Co poprzedzało chronologicznie podróż każdego pokolenia? Dlaczego w każdym wypadku podróż pokolenia następowała po ruchu Kapłańskim? Jaki był porządek w podróży każdego pokolenia? Jakiego rodzaju typem w świetle tych rozważań jest typ z 4 Moj. 10:11-36? Gdzie jesteśmy obecnie jeśli chodzi o pozafiguralny marsz? Co w związku z tym uczynią niedługo Kapłani? Co będzie szukać tego miejsca odpoczynienia? Dla kogo? Jaki okres będzie zakończeniem marszu Kapłanów? Kto wkrótce potem zakończy ich wędrówkę? Kto następnie? Co będzie towarzyszyć zakończeniu Wieku Ewangelii? Co się wydarzy w obrazie pokoleń podczas tego miniaturowego Wieku Ewangelii? Kiedy przeminą większe pokolenia? Co zajmie ich miejsce? Co nie jest ukazane w typie? Dlaczego? Dlaczego tę kwestię musimy mieć w pamięci?

(40) Jaką część badanej sekcji zakończyliśmy w paragrafie 38? Co opisuje wiersz 21? Jaka była ich pozycja w maszerującym orszaku? Jaki był negatywny i pozytywny charakter tej pozycji? Co dowodzi tego w sposób ogólny? Je-

śli chodzi o Kapłanów, przywódców pokoleń, Lewitów i Izraelitów? Jakie wnioski można wyciągnąć z tych rozważań.

(41) Jaki to ma wpływ na pozycję pozaobrazowych Kaatytów? Jaka jest poczwórna praca Kaatytów Wieku Ewangelii? Czego oni według tego dostarczają pozaobrazowym Kapłanom? Jeśli chodzi o co? W jaki sposób ich służba była wypełniona w odniesieniu do wyższej części Arki? W odniesieniu do Umywalni? W jaki sposób ich służba dopomagała Kapłanom w związku z pozafiguralnymi naczyniami? Komu jeszcze poza Kapłanami oni w ten sposób pomagali? Co jest przedstawione przez fakt, że Kaatytowie maszerowali w środku orszaku? Gdzie jest objaśniona praca Kaatytów Wieku Ewangelii? Jak oni byli przedstawieni przez marsz Kaatytów opisany w wierszu 21? Co jest przedstawione przez Gersonitów wnoszących swoją część Przybytku przed przybyciem Kaatytów? Przez Merarytów czyniących to samo?

(42) Do czego dopomogły Gersonickim amramickim Kaatytom wcześniej drukowane greckie i hebrajskie wydania? Jakie przykłady tego dowodzą, jeśli chodzi o wydania greckie? Jakie uwagi należy tu uczynić gdy chodzi o Liczbowany Grecki Testament pana Panina? Do jakich omyłek sąsiednie liczbowania doprowadziły w jego wypadku? Czego te przykłady dowodzą? W czyich pracach jest to też widoczne? Czyja praca z punktu widzenia tej zasady jest w pewnym sensie podobna? Jak te sprawy są powiązane? Jak działanie tej zasady jest pokazane w związku ze wznoszeniem przez pozaobrazowych Merarytów ich części pozafiguralnego Przybytku?

(43) Co jest przedstawione przez znajdowanie się Kaatytów w środku orszaku? Jak ten pozaobraz ukazuje stosunek ich prac względem Kapłanów? Co oni przez to im ofiarowywali? Jaki ich stosunek względem wodzów bez koron został ukazany w tym typie? Jak ci ostatni byli uważani przez Boga do roku 1917? Co tego dowodzi? Pomimo czego? Z czego nie składała się ta pomoc, mówiąc ogólnie, którą pozaobrazowi Kaatytowie okazywali pozaobrazowym Izraelitom? Z czego się ona składała? Jakie prace są tego przykładem? Dla jakich jeszcze innych powodów typowi Kaatytowie byli umieszczeni w środku orszaku? Jakie były różnorodne prace pozaobrazowych Kaatytów? Czemu one służyły z punktu widzenia drugiej przyczyny ich pozycji logicznej? Jak one były przedstawione? Pod

jakimi względami? Jak ten drugi powód może być krótko podany?

(44) W jakiej pozycji poprzednia dyskusja postawiła nas? Jakie fakty już podane dowodzą, że porządek logiczny więcej stosuje się do pozafiguralnego marszu aniżeli porządek czasowy? Jaka inna grupa faktów także tego dowodzi? Co wyprzedzało wyruszenie każdego wyznania, jeśli chodzi o porządek czasowy? Do czego takie trąbienie na alarm prowadziło? Co potem następowało? Co następowało jeszcze później? Jak musieliby być przedstawieni Kapłani, gdyby intencją było typowanie porządku czasowego odpowiednich wydarzeń? Jak byli oni przedstawieni? Jaka przyczyna o charakterze negatywnym sprawiła, że nie był przedstawiony obraz poprzedni? Jakie cztery pozytywne przyczyny miał Bóg przedstawiając typ w ten sposób, jak jest on przedstawiony? W jaki sposób Kapłani niosący Arkę ukazują stosunki czasowe, jako oglądane z punktu widzenia całości obrazu? Jakich szczegółów ten obraz nie podaje? Czego dowodzi trąbienie na alarm dla czterech obozów?

(45) W jakim względnym porządku czasowym pozaobrazowi Lewici w każdym wyznaniu wykonują swą pracę? Pozaobrazowi Gersonici? Pozaobrazowi Meraryci? Pozaobrazowi Kaatytowie? Jakie stosunki czasowe ich pracy nie miały być ukazane w tym typie? Co jest celem tego typu i pod jakimi względami? W odróżnieniu od czego? Co jest pominięte w tym typie? Dlaczego, jeśli chodzi o pozaobrazowych Kapłanów? Pozaobrazowych Lewitów? Jaki więc zgodnie z tym jest porządek dotyczący pozaobrazowych Lewitów? Do jakiego porządku raczej ciąży ten obraz? Co nie jest całkowicie pominięte? Pod jakimi względami?

(46) Na co zwraca naszą uwagę w. 22? Jaki Boży przymiot jest przedstawiony w obozie Efraima? Gdzie jest to ukazane w związku z obozem jako całością i trzema szafarskimi doktrynami? Co teraz należy uczynić? Przez co było poprzedzone wyruszenie Kościoła Luterńskiego? Jakie były cztery zasadnicze doktryny Reformacji? Kto trąbił o szafarskiej doktrynie Kościoła Luterńskiego? O jakich trzech innych doktrynach on trąbił? Która z tych doktryn była przez niego przede wszystkim podkreślana? Przeciwno czemu on występował z tymi doktrynami, a w szczególności z doktryną, na którą kładł główny nacisk?

Dlaczego on głównie tę doktrynę podkreślał? Jaka była tego ostateczna przyczyna? Jak to było otrąbiane? Jakie miejsce zajmuje Luter jeśli chodzi o skuteczność w sporze? Jaki to miało wpływ na ocenę jego osoby przez Rzym? Co dowodzi, że trąbienie to było na czasie? Dlaczego on tak miłował tę doktrynę o usprawiedliwieniu tylko przez wiarę? Co jest najlepszym i najszczegółowszym jego wykładem tej doktryny? Za co to jest uważane?

(47) Jaki był skutek przybicia przez Lutra 95 tez na drzwiach kościoła w Wittenberdze? W wypadku jakich czterech zasad okazał się Luter wojownikiem nie do zwalczania? Jakie metody on odrzucił? Kim on był w walce? Za co on był kochany? Jakie miejsce zajmuje Luter jako geniusz? Kto był jego najzdolniejszym przeciwnikiem? Kto był jego głównym pomocnikiem? W czym różnił się jego charakter od charakteru Lutra? Co przejawia się w ich wzajemnym dopełnianiu się? Kto wkrótce się do nich przyłączył? Na czym polegało ich specjalne poselstwo? Kto później przyłączył się do nich? Czego oni dokonali? Co jest pozafigurą ich ofiarowania? Kto przyłączył się do tych wodzów utratników koron? Co oni czynili? Jak są ich odpowiednie działalności przedstawione? Jak jest przedstawione kontynuowanie przez nich działalności? Jak będzie przedstawione zakończenie ich działalności? Co te działalności popierały i obroniły?

(48) Jakie pokolenie maszerowało następne w typie? Kto był jego księciem? Co znaczą słowa: Manases, Gamalijel i Pedasur? Co wyobraża to pokolenie? Jaka jest jego szafarska doktryna? Przeciwko czemu powstała ta forma? Jaki Boski przymiot podkreślała ta doktryna? Przeciwko „panowaniu” jakiego Kościoła ona walczyła? W czym się przejawiało to „panowanie”? Kto się przeciw niemu zbuntował? Czego zepsuciem i zniekształceniem jest episkopalna forma rządzenia kościołem? Jakimi poglądami Robert Browne walczył z tym? W co go to wprowadziło? Pod jakim warunkiem został on z powrotem przyjęty do Kościoła Anglikańskiego? Co było jego pozaobrazowym alarmem?

(49) Kto, jak się wydaje, był jego towarzyszem i pomocnikiem? Co oni razem zdziałali? Jakie były Harrisona główne

własne działania? Czego pozafigurą była ich wspólna działalność? Kto wkrótce przyłączył się do nich? Kto uczynił to później? Czego oni dokonali? Co rozpoczęło ofiarowanie przez nich czaszy, misy i łyżki? Jakie były tego skutki? Co czynili ci kongregacjoniści? Co oni przyciągnęli do siebie? Przez co oni byli wyobrażeni na początku swych kontrowersji? Jaka figura przedstawiała ich kontynuację tej działalności? Jak jest pokazane w figurze zakończenie przez nich tych kontrowersji? Czego ich działalność dokonała jeśli chodzi o sprawiedliwość? Gdzie znajduje się więcej szczegółów na temat odpowiedniej działalności kapłańskiej i działalności wodzów utratników koron?

(50) Jakie było ostatnie pokolenie trzeciego obozu? Kto był jego księciem? Co znaczą słowa: Benjamin, Abidan, Gideon? Gdzie są podane szczegóły dotyczące figuralnego i pozafiguralnego Benjamina? Kogo przedstawiał Benjamin jako pokolenie koło namiotu zgromadzenia? Jaka jest ich szafarska doktryna? Czego ona jest streszczeniem? Co jest jej istotą? Jak ona odnosi się do obozu na pozafiguralny zachód od przybytku? Jakie złe strony Kościoła Anglikańskiego spowodowały ruch Małego Stadka zniekształcony później w sektę Kwaków? Kto z Małego Stadka rozpoczął trąbienie na odpowiedni alarm? Z kim nie należy go mieszać? Jaką pozycję wśród angielskich dzieł mają „Dzieje i Pomniki Męczenników”? Gdzie Jerzy Fox nie mógł znaleźć zaspokojenia głodu religijnego? Gdzie on tego zaspokojenia szukał przez wiele lat? W czym je znalazł? Co wtedy zaczął czynić?

DATA WIECZERZY PAŃSKIEJ W ROKU 1955

Data Wieczerzy Pańskiej w roku 1955 przypada w dniu 5 kwietnia po godz. 6-tej wieczór. Datę tę opieramy na następującym obliczeniu. Wiosenne porównanie w r. 1955 przypada w Jerozolimie 21 marca o godzinie 11:57. Nów księżycy najbliższy wiosennego porównania zaczyna się w Jerozolimie 24 marca o godzinie 6:03 rano. Dzień pierwszy miesiąca Nisan przypada od godziny 6-tej

wieczór w dniu 23 marca do godziny 6 - tej wieczór w dniu 24 marca. Przeto 14ty dzień miesiąca Nisan przypada od godziny 6 - tej wieczór w dniu 5 kwietnia do godziny 6 - tej wieczór 6 kwietnia. Pamiątka ma zatem być obchodzona po godzinie 6 - tej wieczór 5 kwietnia. Gdyby ktoś z braci nie mógł obchodzić Pamiątki w tym dniu, to powinien obchodzić ją 30 dni później, tj. 5 maja po godzinie 6 - tej wieczór.

PIEŚNI NA MARZEC

(1) 267; (2) 130; (3) 95; (4) 196; (5) 141; (6) 170; (7) 47; (8) 96; (9) 45; (10) 114; (11) 348; (12) 105; (13) 23; (14) 244; (15) 124; (16) 166; (17) 136; (18) 58; (19) 78; (20) 154; (21) 93, (22) 13 (23) 302; (24) 110; (25) 183; (26) 340; (27) 68; (28) 164; (29) 291; (30) 310; (31) 225,

Podajemy do wiadomości ogólnej, że została wydana Broszurka „Nauki Świadków Jehowy rozpatrywane w świetle Pisma Świętego.”
cena Frs. 20,-

Inne wydania

Biblie, Boski Plan Wieków (Tom I), Teraźniejsza Prawda, Gazetki, Ulotki „Czy wiesz”, „Latające Widma”, Siódmy rozdział Tomu I w formie broszury.

Wszelkie zamówienia prosimy kierować na adres brata Hermana

PIEŚNI NA KWIECIEŃ

(1) 267; (2) 210; (3) 130; (4) 114; (5) 296; (6) 208; (7) 119; (8) 20; (9) 71; (10) 21, (11) 78; (12) 246; (13) 135; (14) 132; (15) 168; (16) 72; (17) 91; (18) 244; (19) 125; (20) 114; (21) 349, (22) 333, (23) 154, (24) 95; (25) 21; (26) 107; (27) 144; (28) 92; (29) 72; (30) 153

Zarządzenie dla Pola Polskiego we Francji.

Prosimy wysłać do br Herman prośbę na cały rok o usługi pielgrzymów i ewangelistów (w tym ostatnim wypadku szczególnie dla odwiedzenia zainteresowanych dotkniętych przez kolporterkę)

Kolporterzy i Ochotnicy są proszeni wysłać ich sprawozdania do br Wł. Obajtek 56, rue de la Somme CALONNE RICOUART (PDC)

Zamówienia na literaturę oraz korespondencje ogólną kierować do br J Herman I, rue de la Gare, CALONNE RICOUART (PDC)

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSTUSOWEJ EPIFANII

Niezależne Pismo Religijne - Dwumiesięcznik -
Pełnomocnik R G Jolly 2101 - 13 Soth Iith ST.,
Philadelphia 48, Pa., USA

Będąc wolnym od wszystkich sekt, partii, organizacji i ludzkich wyznań wiary lecz raczej przywiązaniem do Boga tak jak rozumie Jego Słowo. Pismo to stoi w obronie Prawdy Parousji danej od Pana przez „wiernego sługę”, która jest fundamentem wszelkiego dalszego rozwijania się w Prawdzie; stoi także w obronie zarządzeń, czarтеру i testamentu, które dał Pan przez „wiernego sługę”, aby wiązały kontrolujące korporacje i towarzystwa między ludem w Prawdzie; przedstawia i broni rozwijającą się prawdę Epifanii, jako pokarm na czas słuszny dla

wszystkich klas i grup Pańskiego ludu, tak jak Panu się podoba udzielić.

Przy zmianie adresu prosimy nadesłać stary i nowy adres, dla zaoszczędzenia naszego czasu i niepotrzebnych korespondencji. Prosimy także o danie pełnego adresu zaraz w nagłówku każdego listu. Kopia Teraźniejszej Prawdy będzie wysłana bezpłatnie dla proszących o to, czy dla siebie czy dla innych, jeżeli nazwiska z adresami będą wysłane. Teraźniejsza Prawda bywa także wysłana bezpłatnie biednym z Pańskiego ludu jeżeli poproszą, jak za czasów brata Russella.

W sprawach osobistych (gałąź polska we Francji) prosimy zwracać się bezpośrednio nawet pisząc po polsku do br. M. CARON Ecole Jules Ferry BARLIN (P.D.C.)